

۴۵۶۵

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب خطبہ شریف ششمین برائے امامزادگان و اولاد اہل بیت (ع) - ۱۳۳۱ - ۱۳۳۲

شماره ثبت کتاب

مؤلف

موضوع

۴۴۴۷۲

شماره اختصاصی (۱۰۸) از کتب (خط) اهدائی

۵۳۳۵

تیمسار سر لشکر مجید نوریوز (ناصر المولہ) یکتابخانہ مجلس شورای ملی

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

خطی اهدائی

۱۰۸

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب خطی سیرت سید الشهدا علیه السلام - ترجمه آیت الله العظمی بروجردی

مؤلف

شماره ثبت کتاب

موضوع

شماره اختصاصی (۱۰۸) از کتب (خطی)

۴۴۴۷۲

تیمسار سر لشکر مجید فیروز (ناصر النورانی) بکتابخانه مجلس شورای

۵۳۳۸

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
خطی اهدائی
۱۰۸

۴۵۹۵

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب خطبه سرفرازان در تبریک ۱۳۰۸ قمری - راجع به تبریک ولادت حضرت زینب

شماره ثبت کتاب

مؤلف

موضوع

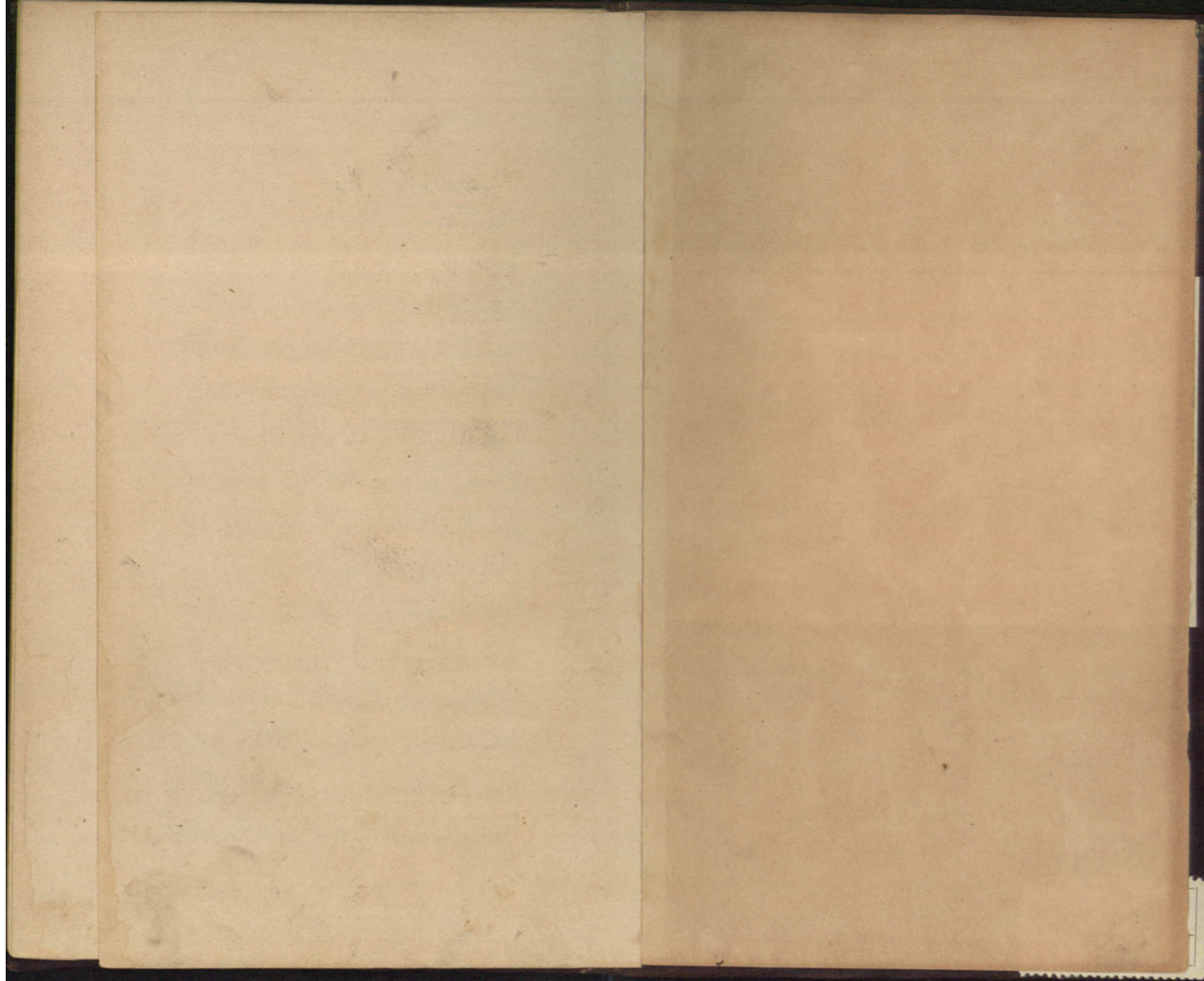
۴۴۴۷۲

شماره اختصاصی (۱۰۸) از کتب (خطی) اهدائی

۵۳۳۴

تیمسار سر لشکر مجید فیروز (ناصر الموله) بکتابخانه مجلس شورای ملی

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
خطی اهدائی
۱۰۸

محمدی - خطبه شریف

بسم الله

خطبه شریفه شریف بر در کرب می کشید و چهارده سوره قرآن شریفه شریفه
 ان کتابت و ختمه لوره نامی محض ترین و تبریک و بهتر حضرت دستور اکظم
 عقدا له اوله ای قان قانی بن سلطان لازرت ایام قش ووه واز بقیه مران
 خطبه به ذکر شد نظر بخیر کسوفه الراجع به قرآن خزین و تجمیر اول
 شجرت شریفه **بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ** روح بطرز شریف
الحمد لله الذي افتح علينا بابا تحفة الكتاب سورة البقرة
واصطفى آل عمران رجلا لا و نساء وفضلهم تفضيلا
ومد ما تده الانعام على بساط من رفقه وبعه لاعرنا
انفال كرمه وفتح اهل التوبة صفحا من جملة لشهد
بانه وقدمه وجعل يونس من بطن الحوت سبيلا
هوذا من كبره وخرنه كما خالص يوسف من سجنه
الى اهل مصر سولا وشهد ان لا اله الا الله وحده
لا شريك له يسبح الرعد مجده والملائكة من خفيته
واخذ الله ابراهيم خليلا وجعل في حجره التل شرا باخلاقنا
الوانه و اشار اليها بحفي لطفه سبحان الذي اسرى عبده

لَيْلًا وَرَوَى إِلَيْهَا أَنْ تَحْدِي مِنَ الْجِبَالِ كَهْفًا وَأَسْرَل
 إِلَى مريمَ رُوْحَهُ فَمَثَلَهَا بَشَرًا سَوِيًّا وَفَضَّلَهَا عَلَى
 جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ بِالنَّجْحِ وَالْكِتَابِ الْمَكُونِ قَدْعًا إِلَى الْأُمَّةِ
 بَأَن تَدْفَعُ الْمُؤْمِنُونَ إِذْ جَعَلَ التَّوَمَرُ وَالْقُرْآنَ دَلِيلًا
 وَتَنْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ الَّذِي عَجَزَ
 الشُّعْرَاءُ عَنْ رِصْفِهِ وَشَهِدَا لَمَلُ بَصِيدَتِهِ وَقَصَّ
 قِصَصُ الْأَنْبِيَاءِ عَنْ مَدَّةٍ مَكِينَةٍ وَنَجَتْ لَهُ الْعَنْكَبُوتُ
 عَلَى الْغَامِ سَرَّاسْتُورًا فَلَكَّتْ قُلُوبَ الرُّومِ عُرْبًا
 مِنْ شِدَّةِ عَظَمِيَّتِهِ وَقَعَلَمَ لِقَانِ الْحِكْمَةِ مِنْ بَعْدِ عَلَيْهِ
 فَاهْتَدَى أَهْلُ السُّجْدَةِ إِلَى الْإِيمَانِ بِاسْمِهِ وَهَزَمَ
 الْأَخْرَابَ وَسَبَأَهُمْ وَأَخَذَهُمْ أَخْذًا رَيْبِيًّا فَلَقِبَهُ
 فَاطِرُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ بِسِنِّ مَا نَفَذَ حُكْمَهُ فِي السَّمَا
 وَبَيْنَ صَادِ صِدْقِهِ بِأُظْهَارِ الْحَجَرَاتِ وَهَزَمَ زَمَرَ
 الْمُشْرِكِينَ بِالْآيَاتِ الْبَيِّنَاتِ وَصَبَرَ عَلَى قَوْمِهِمْ وَأَهْلِهِمْ
 فَجَرَّ حَيْلًا وَأَيَّدَ بِكُلِّ مُؤْمِنٍ آمِينَ وَشَرَعَ لَهُ بِالشُّعْبَةِ
 أَسْمَحَ دِينٍ إِذْ أَفْضَلَتْ آيَاتُهُ بَيْنَهُمْ سَجْدًا وَكُلَّ شَيْءٍ

الشُّرَى وَزَحَفَ لَهُ الْخُلْدَ الْمَثْرَمَ عَنْ سَوَادِ الدُّخَانِ إِذَا
 نَظَرَ كُلَّ أُمَّةٍ جَائِئَةٍ عَلَى أَحْقَافِ الصُّعْيَانِ وَأُظْهَرَ
 لَهُمْ مِنَ الْبُرْهَانِ دَلِيلًا وَهُوَ مُحَمَّدٌ عَبْدُ اللَّهِ الَّذِي
 أَخْبَرَ بِالنُّصْرِ وَالْفَتْحِ الْمُبِينِ وَحَمَاهُ اللَّهُ فِي الْحَجَرَاتِ عَنْ
 الْمُشْرِكِينَ وَأَيَّدَهُ بِقَافِ قَدْرَةِ الشَّرْعِ الْمُبِينِ إِذْ قِيلَ
 الْحَخْرَاصُونَ بِالذَّائِرَاتِ ثَقِيلًا وَمَا نَادَى مُوسَى فِي
 جَبَلِ طُورٍ فَرَمَى بِحَجْمٍ مَحْمَدٍ وَاقْرَبَ لَهُ سَاعَةَ الصُّورِ نَارِ
 الرَّحْمَنِ وَاقْعَدَ الصَّلْحَ عَلَى لِسَانِهِ لِيُطِيطَ التُّومُ فَنَأَيَّدَ
 الْحَدِيدَ مِنْ شِدَّةِ بَأْسِهِ لَمَّا كَرِهَتْ الْجَادِلَةُ فِي قَمِيَّتِهِ
 لِمَا وَعَدَتْ فِي الْحَشْرِ أَحْسَنَ مَقِيلًا فَاصْتَحَنَ اللَّهُ فِي صَفِّ
 الْمَلَائِكَةِ وَصَلَا بِهِمْ إِمَامًا فِي بِلَاقِ الْجُمُعَةِ فَلَكَيْتَ
 قُلُوبَ الْمُنَافِقِينَ مِنَ النَّغَابِزِ غَيْظًا وَحَسَدًا فَطَلَقَ وَ
 حَرَّمَ قِتَارَكَ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ وَزَلَّ الْقُرْآنُ فِي الْحَا
 عَلَى عَبْدِكَ تَبْرِيًّا وَسَسَلُ سَائِلِ مُحَمَّدٍ فَأَنْزَلَ اللَّهُ آ
 الْعَذَابِ وَتَوَسَّلَ بِهِ نُوحٌ فَفُجِيَ مِنَ الطُّونَانِ وَأَتَتْ
 إِلَيْهِ طَائِفَةٌ مِنَ الْجِنِّ لِيَسْمَعُونَ الْقُرْآنَ وَأَنْزَلَ إِلَيْهِ

يَا أَيُّهَا الْمُتَمَلِّمُ فِيمَ اللَّيْلِ الْأَفْلَاكُ فَكَمْ لِلدُّرِّ فِي الْقِيمَةِ
 شَفَقَةٌ هَلْ آتَى عَلَى الْإِنْسَانِ إِذَا رَسَلَ مَرِيضَاتُ
 الدُّمُوعِ فَعَمَّ بَيْسَاتُونَ أَهْلَ الْكُفْرِ وَمَا ذَانِقُ النَّاسِ
 وَقَدْ عَبَسَ عَلَيْهِمْ مَا لَكَ يَوْمَ الدِّينِ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمْ
 عَذَابُ الْحَجِيمِ إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ وَإِذَا النُّجُومُ انْجَلَتْ
 انْفَطَرَتْ وَرَحَّتِ الْأَرْضُ رَكَاةً وَكَانَتْ الْجِبَالُ كَيْبًا
 مَهِيلاً فَوَيْلٌ لِلطَّافِئِينَ إِذَا انشَقَّتِ السَّمَاءُ فَسُيَّرَ
 النُّجُومُ عَنِ الْبُرُوجِ وَطَرَقَ طَارِقٌ بِاسْمِ الْأَعْلَى لِعِلْمِ
 الْغَاشِيَةِ وَتَطَّلَعَ الْفَجْرُ عَنِ الْبَلَدِ الْأَمِينِ فَيَوْمَئِذٍ
 لَا شَمْسٌ وَلَا لَيْلٌ وَلَا نَوَاجِدٌ فَطُوبَى لِمَنْ شَرَحَ صَدْرُهُ
 فِي اللَّيْلِ وَالضُّحَى بِالْمِ نَشْرَحَ وَبَيَّنَّ صِدْقَهُ فِي التَّيْنِ
 وَالزُّبُونِ وَهُوَ النَّبِيُّ الْأَرْحَمُ وَالْمَوْحِي بَوَحْيِ فَصْحِ
 اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي جَعَلَ هَذَا النِّعَمَ لِمَنْ أَحْبَبَى
 لَيْلَةَ الْقَدْرِ وَنَبَّئْنَا إِلَيْهِ تَبْتِيلاً فَلَمْ يَكُنْ لِلدِّينِ
 كَفْرًا فِي زُلْزَلَةِ السَّاعَةِ صِدِّيقٌ وَلَا جَهْمٌ وَسَيُّونُ
 الزُّبَانِيَّةِ كَالْعَادِيَاتِ إِلَى سَوَاءِ الْحَجِيمِ فَتَرَكْتُ لَهُمْ

فَأَمْرَةً الْعَذَابِ الْأَلِيمِ وَقِيلَ أَلَيْسَ لَكُمْ التَّكَاثُرُ هَذَا
 عَصْرُ مَرِيٍّ الْمُسْرَفِ وَأَصْحَابِ الْفَيْلِ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذَا
 سَبِيلًا وَقَالَتْ قَوْلِيئُ لَمَّا آمَنَهُمْ مِنْ هَوْلِ الْحَشْرِ
 أَرَأَيْتَ الَّذِي يَكْتُمُ بِاللَّيْلِ كَيْفَ تَرُدُّ عَنْ نَهْرِهِ
 الْكُوفْرَ فَمَضَى الْكَافِرُونَ وَجَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ
 الْأَكْبَرُ فَتَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ إِذْ لَمْ يَجْعَلْ لَهُ
 سُونَ الْأَخْلَاصِ دَلِيلًا فَغَوَّذَ رَبُّ الْفَلَقِ مِنْ
 شَرِّ اللِّسَانِ وَمَا نَطَقَ وَغَوَّذَ رَبُّ النَّاسِ مِنْ شَرِّ
 الْوَسْوَاسِ الَّذِي فَتَقَّ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ
 وَكَيْلًا وَنَهْمًا أَنْ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ
 وَرَبِّي اللَّهُ وَرَضِي رَسُولِي عَلَى الْخَلَائِقِ
 دَلِيلًا وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا
 مُحَمَّدٍ سَيِّدِ السَّادَاتِ بَكْرَةَ
 وَأَصْبِيلاً

وبعجلت بک نما دی بود روح نام در تمام فضیل نام مولودش عابکم
 ودرش فضی لاموت روزی برش هوا می سفری افا قدم بخنطه

نارت که دارد دیاری دید بدن نهش هفت کوز در او جرات گرفت
اندیش و مالکان آنک خرم چهار برادر شریک با هم اول خون گوی
صفاء موقر بنغم چهلها سودا در مخالفت شریک الا شریک
و در موفقت عدیم الله فکاک در اولد و بارکان مشهور و در تاقص باضا
نه کور مخالفت ایشان وجود را سبب بسبب مخالطه اخلاط را لقب با تمام
آن چهل کار در آن چهار جوی در آن ملک روان تلخ و شیرین
و شوی و از خواندشان عالمی معجزه حاصل آن چهار خصلت برتر
و بیست حلالی و طبیعت تصرف آن چهار خواص غریب تری
علاج نام منوب روح را دیار بدن پسند فله و دل بر عمارت آن
نهاد و هوس بر الفت خراج که دارد بعد از وقوع پویند آمد دعوات مند
فرزندی متولد شد صحت نام بطافت نادره ایام روح وجودت
خوشدل و با او بسیار مایل پس بوفقت خراج و صحت روح صاحب
دولت و ممالک بجز مالک شد در ادسه شصت معتبر دید اول کند
بقلعه دماغ انداخت قلعه دید از معیب دور در ادسه محله دوز
محمد یک فرورد همه مترصد اجرای احکام و نظر انجام هم اول
ساعت که نمی صفات است و موقر احوال اصوات و زمین بهر

روشن روان موکل به تشخیص کمال در او ان سیم شانه شایم دوست
که ادراک ریواج مخصوص اوست چهلاد ص ذائقه ذوق پرست که بر
ذوقش در کی هم هست پنجه لاسه نیک نام درک خونت لیت هم
ششم حس شکر که صور اول بد و عرض شود در آن بنظر خیال رود هفتم
خیال که هر چه حس شکر قبول نماید همه مخالفت بد و سپارد هفتم تفرقه
که هر چه حس شکر نماید وی کما سنه جمال قوع کند از دهم که نیر
نفع و ضرر دهد و فرق بین مخالفت و موالفت نند دهم مخالطه که بر
و هم درک کند از بخوانه نقطه کند از روح چون نظاره قلعه دماغ نمود
کارکنان را استقامت فرموده رغبت فرود از آنجا بشهر که کند که شهری
شهر دید دل پسند شکس در فضای آند یار صاحب خست چهار اول غایب
در گذار ایمنه اشخاص رسند و کرس از او بدل تا تحلی مستانند و زمینها
نایم که عمارت ملک برود او موقوف و طبیعت همه تخیل بد و مصرف است
سیم مولده که مواد ملک بدن از او بوده و در عمارت در بادی کمال
ادسی نموده چهلاد ص مصوره که طرح اوضاع ملک او کشیده و بر
صورت یکش از او زینت تلور دیده پنجه جا زیند که جذب کند پرا
یابد و طبیعت بد فرماید ششم با سکه که هر چه جا زیند آرد او در زمین

فوت گذارد و هفتصد باضمه که در ماسکه هر چه باید بطبع او شتاب هفتصد
 در افقه که هر چه صاف بکوهل شود در داو با تماش زایل که در روح
 جسک را کت در آنجا بشهر دل گذشت در ان شهر می دید پر یوز و از همه
 شهر با برک تر و بهتر شکس در او منزل ساخته و طرح اقامت انداخته
 اول امید که طالب را بمطلوب رساند و در خوف که از دام
 امانت رساند سوو محبت که محرک سده لغت است چنان ص
 غم که منظر آثار غیرت است پنجم فرح که نشا نشاط و سرور است ششم
 عداوت که موجب جهل و غرورت روح را شهر دل سخت مطلوب نهاد
 و از همه جا بیشتر دل بر عمارت او نهاد و متوسلست خود ساخت و از آن
 عمارت و دفع ف و پر دخت امید و فرح و محبت را که اهل صفا بودند
 بصحبت خود خواند و عداوت و خوف و غم را که منوع و جفا انگیز بودند
 از کنت بدن راند چون روح در ملک دل خوشحال گردید و بسباب عشرت
 و شادمانی و دید روزی طرح مجلسی انداخت و اصل زندان ملک را خنجر
 ساخت سوو خود را بجای نشکین آراست و خون خود را کبر کلکون
 بر آرات بلغم بر سپید پوشی کوشید صفا صفت زرد پوشید
 بدان رنگ مجلس را منور و دماغ ایش را بسوی خوش موخر خستند و هر کس

در حواله منزلی معین گشت سوو آه در سپرز قرار گرفت صفا آه به زمین
 شتافت خون در جگه منزل ساخت بنغم در شش طرح اقامت انداخت چنان
 هر کس با کمال آسجور بهر بسند نتیجه افراط اخلاط را بر حد طغیان کشید
 سوو گفت عقد جواهر خایم و مدرک جمیع حواله صفا گفت تو چون
 انگیزی و بر نشین و در خیز متمم که در لطف زندگانیم و بمانی جو در او جمعیت
 بلغم گفت حسیاج تو برین روشن است و دلجوئی که تو را است از کت
 خون گفت منم که معتدل و در لطف صحبت آب و گل جسم ازین روزی
 و کونه ازین است که چون شوق باید روح از جاده آن کرده بسته اندر شد
 و بر اختلاف ایشان خاطر نشان گردید زبان طعنه کش و دواد شامت
 در داد که از شما چه آید و چه که کشید و بهر نان را ادب و محال خطیب
 غضب فرمود آنها نیز در جاده فرو بستند و در غم اول نشند تر صد که که
 فرصت یابند سر از اطاعت روح بر تانند آن سه مفید عالم لغیر عداوت
 و خوف و غم که کسان شهر دل بودند و بکلم روح جلای وطن کرده بودند
 راه کسرتگی می سپردند و بهر کس نکایت سپردند روزی با هم شتند و بر
 شستن شکوه صحت که سبب آن غرت بود که بستند عداوت و تمایز
 به شمار و عدد سر آن آن قبیله کتیب و کتیب و حیل و خفاط لایع بود

بیشمار از بزرگان آن طایفه حیرت و دهشت و اضطراب غم
تو ای بودی بیکران مقدمشان محنت و حسرت و جوان
همه جاس فرسایند و از این واقعه خبر دادند در جای که خواب غفلت
دیدند روح را بسته بود درشته تدارک گسته سپاه را برداشتنند و بگریز
دل رسیده نغمه دل آوری کشیده چون اضطراب را با روح نوح
بود همچک معادنت نمودند و آن واقعه را غیر واقع انگاشتند و عذر را
بر طبیعت گذاشتند روح شهر دل را بست توکل کرده در صهارش چون
نش طایفه سر آمد و سپاه فرج تبصره غم در آمد باریان روح در بند
کشوند و اندیشه تدارک نمودند فرج گفت چنین نامی سابقه
اشنا دارم اگر فرمانی بجاوت آرم محبت گفت مرا آشنای
عشق نام در همه هنر نام تمام اگر فرمانی فرمان برم و در راه سپاه بیاد
امید گفت چرا عقل نامی طریقه یاری است و حال عقل مددکاری است
اگر با حضارش فرمان دهی زود بشد از غم برهی روح با محبت محبت
تفاسط کرد و در قلعه دل را به نهالی کشود تا قهار را بان سه تن در دور
نمود فرج اول خود را به حسن رسانده نامه روح را داده و او خواند
حسن از روی غم چون زلف خویش بر آشف و لبان پرور کشود

گفت ای از خود بخیر نه از خیر و اقی نه از شر کسی که از عقل بری و
از عشق عاری است چرا با او چه یاری است یا عقل باید که ضبط من توان
یا عشق باید که قدر من دانند چون حسن چاره ساز بنگشت فرج از شنیدن
بمحدث روح باز نگشت بعد از آن محبت خدمت عشق رسید
پیام رسانیده مدد طلبید عشق از روی استغناء زبان نکش و
و پیام داد که روح فرقیته دنیا است از عشق تیغ و از حسن بی پرواست
جانی که حسرت من آیم من آنم که آن ددای سپاهیم محبت نیز گاری
نمیده و از شرم جانب روح گذاری نکرده بعد از آن امید خود را حدت
عقل رسانده و سخن را اند که روح را واقعه سخت افکاره و حاله
شرد و حاضر داده عقل وقت نموده از اخلاق بهبود هر چه تابع او بود
در ساعت حاضر ختم به توانی پذیره شد در شهر دل بشنویان بود
که فغان را از دادم غم را نمایند چون عقل سپاه را آشت خوف غم را
گرفت دلت عداوت از گوشه بگریخت و فتنه دیگر کنیخت به آ
بود عرض نام دشت و بی سبب با همه غضب تمام دشت عداوت
خود را بد آشناسخت و فتنه در دودل ادا کرد عرض گفت هیچ کس
و خویش را برین سپار غم قریب جلد برمی کنم غم و خون روح را بر سب

صحت میریزم همانا از افواه شنیده بود که از روح انسانی با غلطی رسید
 بیوسیده تصرف کردن نتوانست این صورت را غنیمت دانت از غذا
 پرسید بسیار تن تری و دلکیت و مرغوب کین آنجا صیحت عداوت
 جنس غذا است که با همه آنها آشناسات و عمارت ملک بر داد و بود
 و س کین اینجا بر تصرف ادا اوقات مصرف است چون حرف را این
 صورت عیان شد بخدمت غذا در ان شد غذا را دید هر دم بنین
 دیگر و بجایهای کونا کون جلوه کرت اول بغدادی شک پوت
 و خود را با دبت و گفت ای در حقیقت با خاک هم جوهر تن از موکلان
 روح مرا بدیار بدن بر و بود آرسن که بر نعم دیگران با بود او اگر
 و بازاری و از ضروریات کاری غذا مدعی حرف حاصل کرده و او را بای
 بدن بسودا و اهل نمود چون ردنی بود آه از مرض فزون شد در قه
 باز شد و ف بدن آغاز کرد صد لایح را پس س لا رسخت و بیا
 بدن تاخت و ترزل انداخت صحت از این تا یله آکا هی یافت
 و بخدمت روح شتافت که بود اسیر کبرای در د و سر ملک و پادشاه
 روح این صورت را بعقل اعلام داد عقل به تدبیر صحت اقدام نمود
 دانت غذا است که محرک بود آه است پس همین نامی را از خواب

خود بر راه جو اس بر کماشت و چنان مقرر ساخت که ذائقه از امثال
 زیتون و س مع از صوت قانون تمع بچونید با صره بود نه بنید و
 کا خور نیویله بود آرا بدین تدبیر زبون ساخت و به تدبیر خون پر دانت
 مرض دید که بود آرزون کشت و ثوکت خون فزون سر از نو آگشید
 بخدمت خون رسید و بن نه اورا بر حد فساد رسانید چون هوا
 ف در سر خون افتاد تب را مقدمه شکر کرده بهر جا فرستاد
 صحت بار دوم بعقل ناپه برده خویش را به تدبیر او سپرده عقل بکلیت
 اقتدا کرد و چار تا نمود پر سیر را فرمود که ذائقه از امثال شراب
 و با صره از کل سیراب و س مع از طنبور و سه مار اتر از جوید پش
 از بوی سبزه نو خیز و س تر از دعوی نش ط انکیز اجتناب نماید
 چون خون را اسباب قدرت و مفرح نماید تا بت مقادرت بنارده
 پایی زد کشید طب مسج کردید مرض مرید بغم شد از خون کشته
 با او همدم کردید اورا نیز بغفلت انداخت و مرکب ف دانت
 استسقا پس س لا کرد و طریق ف و نکار چون این صورت صحبت
 پوت خود را پس س عقل بت عقل با بوم معانیت فرمود بر غیر انکم
 نمود اسباب تراید بغم را منقطع سازد و از بی قوی از قوت اندازد

ذائقه از اشغال شراب نار و سحر اتر متع نبود با صره از شامه
 نولو تر دشت از هشتم نلو فر بگذرد عرض چون بغم را در زلال فیت
 باشکنا صفرا شتافت به زبان نکته بیان کرد که صفرا را نیز چنان نمود
 که یقین را بر شکر مرض امیر سخت و مدت میر دستخیزد یا بدن پر دانا
 صحت کوه دیگر از عقل چاره ساز کردید مدد خواست عقل مدد کاری
 اوبر غات پر بنیر را فرمان داد که ببط فو آمد صفرا را فرود چسبند
 و طریق خلافتش کردند ذائقه را از اشغال بشکنه و سحر را از کجا بچه
 منع سازد با صره از نظاره الوان زرد دشت را از ارتاح ادویه
 معصف باز دارد چون قوه صفرا زایل شد صحت را بر مرض نصرتی صحت
 آمد مرض خواست بیرون کریزد و از مری دیگر فتنه کردند ناکه ضعف
 که فرزند مرض بود رسید نوری بود بی باک با وجود ضعیفی سبک
 روح و چالاک گفت ای مرض به تی ت که راه پیامم خرض آنکه
 در خدمت تو آیم جمعیت خود را پریشان کن و مرا از آمدن پشیمان
 مرض از ضعف قوتی تمام حاصل کرد در وی در کزیر با کزیر بر تافت
 اخلاط نیز بنجیده بودند در مخالفت با هم اتفاق نمودند با فتنه تمام
 شد در شهر دل بجوم عام عقل که جان جوی صحت بود روح کدوا

هر علت این نوبت چاره و تدبیر خود را اجرا نمودند و خواست که معالجه
 بودند پشیمان یافتند لاجرم خوف و غم را برداشته در حصار
 نشسته صحت در خدمت روح به کار ماند و بی مدد کار در میان آن
 غوغا از روح همت خواست و خود را با سیلاب جنگ از آت کفایت
 ایروح هر گاه نصرت از مات سلطت تو بر جات و اگر دست از کفایت
 صلاح جلاهی وطن است پس مقابل دشمن ایستاد تن بقضا در داد
 چون صحت و مرض را اندیشه شده جنگ شد و بر یکدیگر آهنگ کردند
 مزاج که مادر صحت بود با اخلاطش بقه الفت بود تا بپای
 فرزند نیار و دشغاعت با خطا برد که مرا با شما قدرت لغت است
 فرزندم دور از نروت اخلاط از مزاج شرمند کشته و با صحت یار
 شدند مرض فرار اختیار کرد و از راه عروق با عرق حجت فرار
 کرد اما ضعف که دیار بدن را نور دیده بود در آن دیار کمر گشته ماند
 چون نهریت مرض کوش زد روح شد خبر صفای اخلاط و تصرف
 صحت شنیدند نه دوت از او ظاهر آمد بدان معنی شکر کردید
 عقل را از دینک خوانند از آن شرسا ریها باز رسید چون در مطمح
 دشمن رام شد و کار عداوت تمام پر بنیر را حکم داد که مدتی از او

جواس برنجیزد و غذا را حصر نموده تا با داضف دیگر باره قوت
 گیرد تا عیبت صفت نیز متهور گردید و از دیار بدن دور شد روح
 از کمال عظمت بر تبه عالی رسید و کیف او بگوهر و جوهر کیم و عین
 لطافت بخشید عموه خوبی و جلوه محبوبی از حد گذرانید همدان
 قدیم را ایاق صحبت او مانند تنها بودیاری میخواست تا عیبت
 خریدار می جت فرج که با حسن سابقه و موافقت داشت نقش بود
 او بر لوح دل می نکاشت روزی گفت ایمن و لغز و دای شمع
 جهان نوز مدتی شد که از همدان دورم و از مفارقت روح
 بیخونوم وقت که طریق دعا سپارم به لوز و دوستان همی
 یاد آرم حسن از سر ناز گفت که ای یار دل نواز بسیار از روح
 سخن گفتی و در اوصاف او مفتی مراد غده است که او را اینم
 و کلی از بوستان او پسیم فرج گفت ایرکاری است و شواری را
 که عقل با او بد کار است و از همه چیز با خبر دار حسن گفت عقل
 تا ب ملاقات من ندارد و بدیدن من طاق نیاید و فونی نما
 که اگر بخوانم تصرف در روح بی وقوف او تو انم فرج از این
 فرخاک کشت و در بردن او بی باک گردید حسن را معنی فرج از نمودن

با نیک زمانی بدیاری بدن بگذشت حسن را دیار بدن پسند آمد و دل بر تن
 آنجا نهاد روح را لطافت حسن دل پسند شد اگر چه خوب بود خوشتر شد
 نانس و کشفه و غیره که در وجه سپاه حسن بودند در حوالی روح حلال
 کشوند بر تخی بقاوت در زاره پیوستند بعضی خویش را چشم دارو
 بستند روئی روح انسه و عظمت او ترقی نمود حسن که بر پس رو
 انداخت بگذاخت و بهر که نظر میکنند بنیادش بر کند محبت
 که در خدمت عشق بود در این تنها او را و داع نمود چون بخدمت
 روح رسید اصصاف که در باره حسن از عشق شنیده بود دیدید
 قدی بر نسه اخته و کار عالمی ساخته کاکلی بردوش زلفی بر بنا کوشکند
 سبیل را اعلام و نغش باند سخته بر دوگان بدست مستی داده شکر
 غسره چشم و ابرو نهاده از شک خطی بر صفحه نوشته در میان در
 بوستان کشته آب حیوان در چشمه نهفته گوهری چند نفقه در حقه
 یا قوت شسته برنجی از طلای دست فشار دوزیر زنج که آشته تیبی از قوه
 بر فرارش هر زمان سحری آغاز کردی بعضی را لب عموه در نجی را
 ناز کرده محبت که حسن را بدان لطافت دید در حال بخدمت حسن
 رسید او را از صاحب روح خبر داد و در طلب وصال میوار نمود

پس عشق بجاذبه حسن پاک سرشت و برهنه نمونی محبت بدیاری
 بدن پیوست و کما اطاعت روح بر میان بست حسن را دید که چنان
 روح را بنیچایشن ساخته که نه خود را شناختی نه حسن را عشق ز زبان
 بلع روح گوید و او را برهنه استود روح را صحبت عشق دلپذیرتر
 و دل بر مصیبت او در نهاد پر رسید ای سیاه روز کار جهان کرد
 همی شنوم سخن نامی که فاری و شکیبائی بی ادنداری از چو کوی
 حال مرا آگاهی ده و حکایتی آرد و معرفت او مرا هدایتی عشق داشت
 که او غفلت و از دروایی آشنائی در صلح گفت او در غفلت
 در وادی بی توانی و بس ملاقاتش از خود جدائی است از او
 نمونه دارم اگر فرمان باشد بنظر در آرام روح را چون شوق لب
 بود حقیقه این صورت را طالب کردید دیده تمنا بر کوه با بهصار
 نمونه اسحاق نمود عشق آینه صفا بدتش داد که بدین لوح
 باید نظر کشد چون روح از خود ذوقی نداشت عکس خود را
 غیر نداشت پیکوی دید از نور و از معایب دور حسن از عرفی
 کند انداخت و حسن از گوشه بقعه بهخت روح در میان
 ببران ماند میرتبه که خان تالک از دست بداد و در وادی

نقد

بخودی افتاد دست باو نظر انداخت و بواسطه آن صورت با خود
 نظری میساخت و تو هم بود که مباد آن صورت راستانند و
 سکتی بدان لوح رسانند زیرا که در محیط عقل گردابی بود بی ادب
 نمرق و برایش لقب محبت و عشق خواستند لوح را بجا
 ادراک سپارند و مظهر امانت بروی گذارند روح گفت
 مش بده آن مرا ضرورت و نهان کردن آن از عقل دور عشق گفت
 خیال را بکوی که صورت آنرا بنکار د و در نظرت بداد روح
 مصیبتی عشق را پسندید و خیال را فرمود که صورت حسن را بشید
 و زان پس آینه را بدت خازن ادراک سپرد و مهر نامت بر او
 برنزد و ندی بصورت خیالی قانع بود عاقبت از صورت
 خیالی کندی نیافت و راهی بنمرل مراد گفت ای عشق جلد با
 و مراد وادی وصال حسن انداز عشق گفت در راه بس تیریش
 در رسیدن بنمرل حسن کند شتن از خویش روح گفت تا بهشت
 دارم چاره کن که بقیارم چون روح بصدق دل طالب شد
 عشق را دلالت واجب آمد هر دو عدم غمیت برافراشتند و جان
 مقرر سختند که با دینه معشوقی طی نمایند اول قدم بود ای عشق

در آن داد برجای راهی افشاند ابتدا بجای رسیدند پس
 زیبا صافی تر از بلور و نرم تر از دیبا خون عاقلان در او ریخته و
 بطافت شحمه روی زمین هاش کف پای نازنین از آنجا
 گذشته بمنزلی رسیدند و سرزمینی دیدند که چون سیاه می رازد
 و پای اندیشه در طی منزلش می لغزد بنیانش از سیم خام و دیرا
 ساق نام از آنجا بار غمیت بر بستند راهی دیدند تمام آن
 کوستان و در او کربوهای بی پایان در نهایت آن کوه کمری
 دیدند از موسی بار کیمتر و از اندیشه حکیم نازکتر از آنجا گذشته
 بر آبی رسیدند پر موج و چین به شکوه موصوف و اندر او
 کرد ابی دیدند بدائرة ناف معروف از آنجا هم گذشته بجزا
 رسیدند درخت غمیت به بیابانی کشیدند که هرگز کسی در آن
 زوینده و بخاری بد آنجا رسیده اسکندر آئینه ساخته و عاده
 طرح ارم انداخته هاش را مسینه گذاشته از آنجا بمنزلی
 رسیدند از کین آنجا شنیدند که در این حوالی سالد علی
 بغایت زورمند و قوی دست پنجه در پنجه او کسی نبرده و از عهد
 او کس بر نیامده هاش غمیت از آنوی یافتند و بمنزلی دیگر رفتند

مقامی دیدند از سیند زیبا تر و قدرش فرودتر اسباب لغزش
 مرتب و مقب بعنقب در آن سر منزل هاشی در یک نموده از آنجا
 گذشته بردادی رنگینان خونخوار جفاکار گذاشته که رحمت و مروت
 از ایشان دور و به خط و خال مشهور آند و سرگشته را بر سر
 نمودند و بشیون برایشان آوردند روح و عشق دل بر ملاک نهادن
 چاهی در راه دیدند بس کون و دلیکیر صد هزار دل در او اسیر
 آرام گاه دلهای بی آرام و نخلانش نام مدتی در یک آنجا ناله
 و سوگواری کردند تا گاه رسی یافتند شگین کره بر که و چین در چین
 مجسم دلهای شفته برخی لکیسو و بعضی لغزش گفته خود را بدین
 رسن بر بستند و از چاه ذوق رستند از آنجا بچشمه گذشته
 صاف و شیرین و فرح بخش دلهای حزن فیض از آب خضر بهتر
 هاش لب جان پرور در او در جی یافتند چون برج کواکب
 پر از دراری ابدار و در می شوار در جواد هاشان و در راه
 دندان نام اگر چه روح را از تربت آسنان دل بدست آورد و
 از سر اسبکی راه را که کردند از آنجا باغی رسیدند کلهایش بنیاد
 و طیش چون خوی ملاکه کبر هاش مدلیقه مرخسان زمانه

باغ بر بردند و شاو دها کردند از آنجا بار نمرل دیگر بردند بقعه دیدند
 خرم و اسباب نصارت و خضارتش فراهم سبز بایش نوخیز و
 انگیزه کوهر و صفش را سفته نمیش بنا کوشش گفته از آنجا گذشتند
 بنظر گاهی رسیدند بر خطر سکنش حید که چشمش سستام
 آن سر نمرل و شهر بایش غمزه قاتل از آنجا بمنزلی رسیدند
 دور او طاقی دیدند لطیف معبد ارباب صفا و محراب اهل دعا
 سرد قراد و صاف جمال قاب قوسین او ادنی در قرب وصال
 قرار گاه اهل نظر نمیش این و از آنجا گذشته جانی دیدند تیره
 و تاریک در راه بایش خطر ناک و بار یک در او صد هزار پریشانی
 و دیرا کاکل خوانده روح را صلابت آتمزل تیره غاب آمد و گشته
 تمیز از عشق طاب شد عشق او را از شدت ظلمت بر ماند و بفرغ
 شع قات بر سید روح گفت ای عشق عت نامی دای
 ناصیب کمره رای مدتی گشته کردیم و بجلوه گاه جن نرسیدیم
 عشق گفت ای تعاضل و از لذت معرفت بجای همه جا جلوه گاه
 حسن بود و از تجلیات خود را نمود چون تو را بصارت نیت چه دانستی
 که حسن چیست اگر خواهی دیرا در بابی باید صفای نظریابی و خود را از آنجا

برسانی و چشم را بر سره آشنائی برسانی و آن سره در ملک معشوقی نیت
 و معدن آن در دیار عاشقی است اما شرط است که تا کسی ملک معشوقی طی
 نسا زد بدیار عاشقی گذر نگیرد از آن قصه از ملک معشوقی گذشتند و بدیار
 عاشقی رسیدند اول بوستان ملاحمت رسیدند در آن
 گل کشتیاق و سبزه فراق دیده دیدند از آنجا توجیه گشته
بهران گشتند کمی بنامه زار بهر آزی کردند و گاهی بگریه دلخوردند
 از سر حد قمر و طاقت در وادی بهیواری گاه ندیم حیرت
 و گاه نرس حیران گشتند از آنجا گذشته در وادی انقباض
 بسیار گشتند بعد از قطع مسافت دیار عاشقی کثوری در برابر
 پیداشد با تفاق عشق و روح آنجا شدند دیدند که دیار بدین
 روح بعش گفت حقا که جای من است شهر دل را دید ویران
 و شکر جو اس پریشان بود آتش افروخته بسکه و دماغ را فروخته
 خون بآب دیده بر اینخته از حرارت درون بیرون کر نخیه رخا
 از صفوا زرد شده دیار از بیغم سرد توانم را تو امی نمانده و طبع با
 نظامی ضعف را قوتی حاصل رحمت را حلی و اصل روح از آن در آن
 اضطراب کرد و عشق را غمی طلب بقاب که ای خانان مرا خراب کرد

و مرا سرشته دوران که داند همه و عدای دروغ داده قصد
 ملک من استاده چه حیل بود که با من باستی و مرا از خانان دور
 ساختی مکنی داشته همور پر از رخ دوزخ و سرور مدتی در کن
 مشوقم فریب دادی و از آنجا در بهت برویم کنش دی روزگار
 بیدار عاشقی غریبم کردی و بلاهای کونا کون نصیب نمودی دوران
 ممالک آبرویم بردی و بازم نوید در وطن آوردی آن نیز
 روی بخوابی آورده و در ترنزل افتاده این چه بیداد است
 که جای هزار فریاد است چون عشق شکایت روح شنید و دورا
 در آن واقعه بیاب دید گفت ای روح شکایت تو از کجاست
 حقا که آفت تو غیر از تو نیست صورتیکه در خوانه اورا کتبت
 بنظر در آرد از حقیقت آن صورت عبرت گیر و فرج با نصفا
 آن صورت فرمان داد آور دند بهمان مهری که از سخت گذر
 بود دید چون آینه صفار بدمش دادند هزار عنوان آن برداشت
 پیش نظر داشت پیکری در او دید بغایت ضعیف و صورتی کس
 سخیف گفت ای عشق این صورت آن نیست که در آغازش دیدم
 معلوم نما که این از آن کجاست و کتبه مطلب چیست عشق گفت

ای روح این لوح آینه صفات و اهل نظر را عکس نما هم اول
 صورت که در او دیدی تو بودی و هم تویی حال که در او بود
 اول که نظر در انداختی معذور بودی خود را نشناختی و در آرزوی
 خود میدید می عاقبت بخود رسیدی عاشق را منظر تویی و هم
 معشوق را زیور تو معرفت سر نه آشنائی و قرب این منزل از خود
 جدائی است چون روح سر نه آشنائی در چشم کشید و بی دانه
 مرآت در خود دیدش هدی دید از صورت و معنی بی نیاز با روح
 القدس و ساز در خلوت و خدت نشسته و در بردی کثرت
 بر بسته نه دیده عقل را بر ادنگاهی و نه حواس و طبایع را در دست
 راهی نه حسن را با او نازی و نه عشق را با او می نیازی چون روح
 بدان مقام رسید علامات عالم جبروت و لاهوت دید و تزل

اصلی که قل الروح من امر ربي رسید از قید
 راه زمان رت عاقبت خود را بچویش بند
 مشوقی و عاشقی از آن صوت بر داند
 و کسلا علی من اتبع الهدی
 و نهی النفس عن الهوی
 مکتب تقدیم خود را در
 مکتب تقدیم خود را در
 مکتب تقدیم خود را در

لَذِكْرِكَ فَوَدَىٰ بِأَسْعَاجٍ يَتَّبِعِ
 لَشَانِ بَيْنَ السَّاكِنِينَ عَلَى النَّارِ وَبَيْنَكَ هَلْ إِلَّا عَلَيْكَ الْغَوْلُ
 فَبَرَّتْ زَمْزَامًا طَارِقًا فِي ذُجَيْجَةٍ بِأَرْبَعِ هَامَاتٍ وَبَقِيَ لَيْلَ الْبَلِّ
 مَجُوبًا إِلَىٰ حَيْفَى الْمَطِيِّ كَأَنَّهُ بِرَبْقِ سِهَامٍ فِي مَثَارِ مَرْمَلٍ
 تَنَمَّ كَالْبَارِزِيِّ مَخَاضِ طِبَاطِبِ تَلَا حُكْدَمًا بِرَأْسِ رَأْسِي مِنْ عِلِّ
 وَهَلْ جَمْدٌ أَحْيَىٰ عُنُقُ حَبْرٍ وَرَامَ إِلَىٰ مَخْوَى سَاعِيكَ هَلِ
 تَدَانَيْتُ مَخْوَلِي فِي رَأْسِي لَكِي تَشْرُقُ الشَّمْسُ الْجَبَاهُ الْمَحْرَلِ
 انْحَنَى بِعَيْرِي هَارِيًا غَيْرًا تَلَّتْ زُؤْلَ الْخَوْفِ رَاطِرُ مَخْلٍ
 مَرَاتِ الْحَجْرَةِ وَالنَّجُومِ كَانِيًا تَدْفِقُ نَهْرًا فِي حَدِّ يَفْقَهُ سُنْبُلِ
 غَلَا لَيْلُ كَادَانَ يُوَضِّحُ تَمَطَّيْتُ مَخْوَلِي كَمَا لَمَرَّ جِلِ
 اسْمَتْ بِسِرْحِ اللَّخْطِ حَوْلَهَا نِظَارَةٌ تَجِيْمُ بِأَطْرَافِ جَدْوَلِ
 تَمَا بَدَأَ لِي كَوْنَهَا فِي حَيَا تَمَا يَلَّتْ لَكِنْ كُنْتُ كَمَا لَمَرَّ قَلِ
 حَدَقْتُ وَتَدَنَصَّتْ بَابُهَا رَاجَلْتُ مَخْوَى سَاقَهَا كَالْعِقَا
 جَوَيْتُ بِمَهْوَاكِ الدُّمُوعِ تَوَلَّى هَزَنَتْ رَدْدِيًّا وَأَبْصُرُ مَصَلِ
 غَشِيَتْ بِكَيْفِهَا الْمُخَضَّبِ بِلَهَا بَنَانٌ كَعَضِينَ الْبَانِ حَيْثُ تَحْدَلِ
 فَوَدَىٰ وَهَمَّتْ لِلْجُلُوسِ مَتَى هُوَ لِنَلِيمِ سَاقَهَا سِفَايَ الْحَبْرِ جَلِ

فَاشْرَقَ خَدَّيْهَا وَأَقْبَتَ أَنْفَا بِرَبْقِ صَبَاحِ أَوْشَمُوسِ الْمَحْرَلِ
 وَمُصْفَهَفٍ كَالْبَدْرِ غَيْرِ مَكْلَفٍ مُهَنْدَةٍ مَصْقُولَةٍ كَالسَّجْحَلِ
 تَشْرَحَدْنَ فِيهَا الْمَدْوَلُ كَأَنفَا بِحَيْبِ بْنِ عَمْرٍانِ أَكْفَ الْمَجْحَلِ
 وَخِلَا نَهَائِي وَجَدْتَهَا نَائِثًا عَلَى عَجْدِ الْمَصْحُوفِ حَبَّ الْقُرْ
 تَبَسَّمَتْ عَجْبَانًا وَضَعَتْ نَعْرَهَا كَأَنَّ جُوبَ الْمَاءِ عَالَتْ بِلَيْلِ
 نَفَامَتْ وَنَالَتْنِي بِكَاسِ حِقَّةٍ كَأَنَّمَا الْبَدْرُ وَالشَّمْسُ الْبُكُورُ تَقَا
 مُورَدَةٍ مِنْ كَفِّ ظَبْيٍ كَأَنَّمَا تَسَاوَلَهَا مِنْ خَدَّهَا الْمَشَاةُ
 فَعَالَتْ يَمِينِ اللَّهِ لَوْ كُنْتُ مَرَا بِبَابِ وَزِيرٍ بِأَرْبَعِ مَسَاصِلِ
 لَلَيْتَ بِمَامُولٍ وَفَوَّتَ بَعْرُفِي وَصِرْتُ بِمَرْجُو وَجَدْتُ بِمَنْهَلِ
 إِذَا لَمْ يُبْقِ رُبْعُ يَوْمٍ لِعَيْشِهِ فَوَيْلٌ لِذَلِكَ الْمَرْبِيعِ الْمَتَافِلِ
 وَإِنْ لَمْ يَزِرْ عَيْنَا تَرَانِبِ بَعْلِهِ مَجْدَاهُ جَدِّ دَمْعَانِ الْعَيْنِ سَائِلِ
 وَرَأَيْتُ السَّمْعَ وَالْأَجْلَالَ تَدْنَتْ بِبَابِ الْمُصْطَفَى الْمَقْصُودِ لِلْأَمَلِ
 وَلَا تَقْدَرُونَ عَيْنَاكَ عِنْدَهَا كَثْمَسِ الضَّحَى فِي أَعْيُنِ الْمُنَائِلِ
 تَمَسَّكَ بِحَبِّ الْكَافِي فُلُوقًا تَرَوُّمَ فَحَقَّقَ ذَلِكَ مِنْهُمْ وَحَصَلِ
 إِذَا أَظْهَرَ الْمَجْدَاءُ أَرْضًا مَيْخَنَةً فَذِكَاؤُهُ خَصْبٌ وَأَخْضَرُهَا لَبْلُ
 وَإِنْ بَلَّغَتْ فِي مَرْبَعٍ دَبْرُ سَخَطِهِ فَيَا لِلدَّوَاهِي الْمُنْهَاتِ الْمُبْدَلِ

وَإِنْ كَانَ قَوْمًا لَدَيْكَ تَمَلَّهُمْ فَذَلِكَ لِلْمَأْمُومِ بِالرَّبِّ يَا بَجَائِدِ
 إِذَا أَخَذَ الْفَلَاةَ سَخَطًا كَانَتْ كَاتِبُ جُنْدٍ مُنْقِذِينَ مَجْبُولِ
 بَصِيرٌ بِأَعْقَابِ الْأُمُورِ وَلَمْ يَزَلْ عَوَاقِبُهَا تَحْكِيهِ مِنْ كُلِّ مَعْقِلِ
 وَيَذُرُكَ بِالرَّأْيِ الْخَطُوبِ مَعًا كَأَنَّكَ قَبْلَ الْعِيَانِ مَقُولِ
 مَتَى لَمْ يَنْبَلْ مَرْتَاهُوهَ فَإِنَّمَا يَحُلُّ بِالسُّؤْلِ لَدَيْهِ الْمَرَحِلِ
 هُوَ الْمَجْرُورُ إِنَّمَا سَيْتُهُ كَانَ وَإِنْ لَمْ تَصِلْ غَيْثٌ سَرِيعٌ وَمُقِيلِ
 تَكَاثُرَتِ الدَّوَالُ حَبَّ سَبِيلِهِ كَسَرَهُ لِحَوَاثِرَاتِ الْوَالِدِ
 نَلُوكَانَ مَشْفِي الْفَوَادِ فَإِنَّهُ طَبِيبٌ لِأَمْرَاضِ النَّفُوسِ وَمُكَلِّ
 يَخْتَجُّ لَدَيْ بَابِ الْكَرِيمِ مَرْتَابًا وَكُنْ تَاصِدًا نَلْقَاهُ غَيْرَ مُعَلِّ
 نَلْقَدُ نَفَعَتِكَ إِنْ قِيلَتْ مَقَامًا فَصَدَيْتَ لِلنَّهْجِ الْأَسَدِ الْمَقِيلِ
 قَمَا أَنَا ذَا مَدَا سَلَمْتُ لِسْتُمْ تَعَاثَرَتْ نِيحَانَاهَا لِلتَّقْبَلِ
 عَدَاوَتِ وَتَوَقُّتِ الْكُرَى وَتَمَلُّوا أَوْ أَصِلْكُمْ كُلُّ الْبُكُورِ وَمَا
 أَجَلُ رَيْثُ شَاهَدَتْ الْعَالِيَا قَامَتْ كَطَلِّ غَيْرِ سَارٍ وَنَائِلِ
 فَبَارَكْتَ يَا خَيْرَ الْوَرَى فَيَلْجِئُهَا تَوْصِيحٌ نَبِيَانَا يَا كَمُنْدَلِي
 لِيغْيُرَكَ إِنَّمَا إِذَا رَامَ وَجْهِي فَانْتَ الْمَعْنَى يَا رَشِيقَ الْأَنْبِلِ
 قَبَضْتَ تَوَاصِي الْمَلِكِ مَدْحُونًا وَتَدَا حَانَ لِلْأَمْلَاحِ كَوْنُكَ كَالْ

إِذَا لَمْ تَصِدْ رِبَا الْجَالِسِ كَلِمًا فَلَا خَيْرَ فَمِنْ صَدْرِهِ لِمَا فَلِ
 إِذَا لَمْ تَقْنِ مَعًا أَقُولُ فَجَعَلِ إِلَى الْخَضِرِ السَّمْحِ الْجَوَادِ الْبَادِ
 لَوْ أَنْصَفَ لَدَهْرًا لَدَلَتْ مَعًا أَصْبَحَتْ عِنْدَكَ ذَاخِلِينَ ذَاخِلِي
 تَصَادَمَتِ الْأَجْفَانُ فِي طَلَبِ مِمِّصِكَ طِفْرَانَا وَكَلْتِ بَوَاصِلِ
 وَقَدْ قَدِمَ الْمَجْدِيُّ مَحْوَجِيًّا عِطَاشًا فَارْوُوهُ الْمَدَامَ الْبِلَادِ
 طَفَقَتْ وَقَدْ سَلَّتِ اللَّيَالِي مَلِكِ وَالْمَرْءُ رَيْنِيْنٌ فَصَدَا مَا كُلِ
 وَكُنْ فِي رَغِيدِ الْعَيْشِ خَصًّا مَتَى مَا تَقَبَّ الْبَارِدَاتُ بِشِمَالِ
 وَحَادِكَ الْمَكْتُوفُ كُنْ مَهْرًا كُنْ حَارِطُونًا فَاعْصِفِ مَوْكِلِ
 تمثله القصيدة العجيبه ويملوها الفاتر

وقت صبوح است خیرای کوش	سهمه فتح سجاده و بهمه خند
بهر خند بچک سهمه فتح	سهمه فتح بچک بهمه خند
مبده ط ووس دان بهر طر	چشم خردسان سجاده و تون
فک زانخس بادین که چور ضوان	آب روانی بده بصفت آوز
کرنه رخ سده است کج فریدون	از چه براد صقه صقه رلف چوراد
نامل همون ش بر غدر همون سک	زلف بش آس بر رخان سجنبر

هند در خون گرفته جانم در دوسر جلودر زمین نشسته برب کوش
 باخداش اندر خدوک صفحه مانع باخشا لدر خطاب خانه آرز
 حادر خورشید اگر طلال نیدی باخشا بقیه بین بدوره مغ
 ابر بحدیث گرفته پایه شبها منک در بجات نهنقه مایه شکر
 ماه توان گفتن بچهره دلکش سرو توان خواندنت بقات لبر
 ماه نباشد بدین فتنه غمخواران سرو نباشد بدین ترانه قدح خور
 سرو تو سر تا بیا منزل محراب ماه تو با تا بیا منزل اختر
 برق بخرم چکر در سنگ مینا شور تو ام در دل و هوای تو بزر
 باغ باغم بند بهر تماش کربخالت دمی نخواهم اندر
 تا که زدم دستهای سبدر در کجا تا که زدم دستهای سبدر در کجا
 خیر خیالت که سخت جلوه کرد جان که جاب زده است نظر و نظر
 خار میخندان کجا جلوه سینا خانه ویران کدم دو کوب داد
 راد این شده آنکه در صعب باش هر کین حاجب دستاره زده
 شمش درج وزارت آنکه بنده او نیمه زند بر ذرات کسبند انصر
 آنکه در آینه جلالت و جلال هر چه زمر در توان شمرده صورت
 چون سخن از جبه او چه عرش کز کز چون اثر از جود او چه کنگ چه کز

در بخشش هر چه را از کردن مدغم در بخشش هر چه تهریزان مضمر
 کند ز خودش چه حرف تن دهنده کز کند و خودش چه با او خلعت دهنده
 کوه را در هر چه بشیر بر چه در او عطر او هر چه بسکر بر همه داد
 کند خود کسیر حرف نام در آید از چه ز نامش ز خاک بر چه در آرز
 کوه ز خودش نه کربنات پذیرد پیشتر کرد بر دوز غم ز هر صر
 باد ز خودش اگر شتاب بکند هم ز پیشش را ز مانده سازد رنگ
 شبهه ترا که زمانه نوبت پادشاه شد ترا که زمانه جت بگیر
 جز که بود آنکه بود آب بهمان جز لیاقت که لب با بگیر
 هیچ ندیدم که سپهر بگوشن هیچ ندیدم که زمانه بمغفر
 بر سر او چتر بین چو تابان بگم بر تن او جامه بین چو خشان ختر
 چرخ نداند مکر قیامت موجود در هر خواند مکر ترانه محشر
 هول تو بر خصم چون بشیر بر آشتر شخص تو برین چو مهر بر اسد آرز
 اری تو آوده هر چه فتنه کسیرت هر تو آرام هر چه نورش کوش
 خون بر ایران زمین اگر تو بودر فقر کشیدر ما رهنق تن بر
 بیج بر فکن ز کیهما توانا دست بر فشان بکنهار تو آنکه
 مزه نه یکا رادش عم زبانه این سختم باز بین بطبع سخنوار

با تو چه را در کاشده است که مجرب
از سخط روزگار و ملک مردور
خانه گزیند چو جسد بوم بویان
شیفته گردد چو کرد باد بهر در
مهر نتوانم که نزد بازم و شطرنج
داد بهفت آورم حریف بشدر
کار فرمایند کس میسج در آن
بر ورق روزگار و توده اغبر
تا نمایند هیچ آینه بر کور
تا نسر آیند هیچ ز نغمه بر کور
کوشش خود تو پر کنند بسایه
چشم عدد تو بر کنند بنیشت
هر چه تو را کام دل زانه متابع
هر چه تو را آرزو ستاره سخن

امر تو در دهر چون اراده واجب

حکم تو در ملک چون قضاء مقدر

رنگ رخ با نیکی محسوس باید بر روی
درد از طره و آبرو کند و در کان
جز خیز ره روشن ب کلکونه او
کس نمیدانست که از آینه روی در میان
بارب این ز برق روشنی چهره است
یا کوششی افزونته در آست رودان
عرق چهره اش از ذودا که صیوه خط
چه عجب خورشید سبزه بود از باران
بود لکن بطراز سر لغش نهند
بودم عجب اگر جا کنی در بر آن
غیر لغش که پیشین شس از سر
گوشنیده کسر صدمه زنده بر جان
نافه طره او پر شده از خون
وز همان خون بر آن نافه بود بر جان

از تماشای لبش هر طبع اندر بر رخ
کر چه نظاره لعلت علاج تهنان
غمزه دبدش رخ کن سینه سر
طره خم بجز سینه کردن جان
کز زهر حمله لعلش را که بودر
خضر هرگز نشد تشنه باب چون
آفرینش همه در حلقه زمان بند
هت زمان بگفت مرز این سلطان
آن کیان که در بان او فرزند
پدر ایرج که از او زب کفر این
کود را ز کف او چه سر حوکان
یار از طره خود کو کند ز د چوکان
اندر آن دک که خود نصرت کند
چه عجب کاوه اگر یک زنده بر سندان
ضدل سرخ شفق از چه پیش لا فرخ
کند در طرف در یافت صراج از دور
آسمان نر از او قدر شتر و حق
انجم آن دانه کشر آکنده بصحرای
مدتسین خورشید کشر خورشید
که بود بعبورشان جاده کاهکشان
این نه مهر آن نه سپهر که غبار
زده در با کبر شترت زری بر ایوان
ایکه در عالم صورت بگفت
در که در حالت حجت همه حفر بر آن
دهر چون حالت طغمر مراد شود
هر چه خوشتر به بدن شیر شود در پستان
عالم ز بر خطا بر مهرت مگر
در هوای چمن جا به تو دلار و طیران
ز شرجی رخ ار نه در صلب تو شد
دوسته او ز زخم کبر سینه است
صورت تو س کمان بسکه شتر لغش
کرند قهر تو بر چرخ تو س کمان

صد نه خشم تو سخنان کشند درین پیر
 برین شمشیر و مغز او بود اندر سخنان
 دم همسیر نزد زردش از چهره چشم
 آنکه او یافت ز صورت خلدت بر لب
 از وجودت امر آرزو آرزو خواران
 از طیفی چه غم از مرتبه دل در جهان
 ز آستین دست عطای تو جوید آن
 این جهان قیمت را نبرد و هر چه در آن
 خواست صاحب کله کا بوده بود کله خلق
 کرد از آرزو تو را بر کله خلق شبان
 تو بر آسرداد نخستین قدر از سر چشمه
 آسمان خواست چو باران تو بند و پیمان
 خشم از خاندن معج تو کرد آذر
 اهر فزتاب نیار و سوراخ قرآن
 کربانی بسته که هر زود می گفت
 چه بگوید حیوانی که بود بسته بنان
 تا پی نظم جهان از در خشم جرح
 مادر هر شود عاقله بود و زیان

بود عجب ترا با چه بر ما و چه پیر
 ضررا اعدای ترا با چه خورد و چه کلان

اگر لب است مایه آرزو جانها
 پر درده آب خضر و باد سیما
 جز مهر تو در خنده و در بندگی که بدست
 یا وقت کهر پروردگار جان شکرنا
 چون است که در لطف یسیر هر چه درین
 که شد شب تیره که اکب همه پیدا
 بر ماه تو اندازد کز نافه اذفر
 بر مهر تو نغمه که خنجر را
 خیاست ز نوران همه در او درین
 فوج است ز ماران همه در سینه سینا

که طره فتنه چه اندیشه ز عادت
 که چهره کش نه چه بر خیز زینا
 زان بود دل تا مگر شکر آتش
 زین بر سر جان ما که در کوب غوغا
 آنجا که فزون رخ بر زینت زجت
 آنجا که فزونی قدس خفت ز لطف
 ما تم ز غمت زاید با زجت بر آن
 شاه در زخمت خیزد با دست صیبا
 هم سر بر کشتن جرح تو رنگ دل خرد
 هم غازه که چهر تو آب کف نمور
 بیا دبت دل همه سر حشمت کوثر
 با نقش زخمت جان همه نمور کله خورا
 پیچید چو بگوید ز غمت انچه تو کردی
 بر دل فخر باشد شتر از زود در دلا
 خورشید غمخوار در زیر که بیاراست
 از بجز و شرف که هر چه شتر کبر آرا
 سه دن چو بوزنده محوم است نیش
 روزی که زده قهرش اگر بر در صفا
 تن را ز عیاشی اثر در رخ معبود
 جا زار ز لولایش شمر خفت علیا
 مکتبی است ز زایش همه که هم نور
 عظمت ز جا پیش همه که عروس سعیا
 در بزم مصلحت چرخش ام که درش سحر
 در جام صفا مهرش ام تا بس صیبا
 هفت است همی ز رخ مینش جوشم
 هفت است همی خفت پریش چو سیما
 با تابشی از نخلش دیا همه مامون
 باریک نشی از طبعش مامون همه ز با
 بر رخش چو پا آرد دشتی است ز کاه
 در دشت چو جاس ز کاه چو تارا
 قومی همه زان بینی با خنده رخ
 فوجی همه زان یابی با کزیه سینا

آن سر که نه در پیش دست آید
آن پاکه نه در پیش در بیکه عفت
جوید چو قهقش چون خسرو بین
یابد چو قدر خورش چون دهن عفت
فرمان زنگش در کنگ برده
خاتم ز فرمایش در غاره کند جا
بنیات چو بارش بنیده عفت
احی است چو با جایش اندیشه بینا
خواند چو غلامی برش طغول و
جوید چو دشتی برش بهمن دورا
اورنگ جوید ز چه از بخت آید
دیهم نخواهد ز چه از طالع برنا
تا که هر این بنید احوال خیر
تایه آن یابد نه کسب خضرا
آن عیسی ایوان ملک خراج
آن کوسی و درگاه کیا طور تحت
هم کوب در در آن آید
هم در که خسرو در آن دولت آید
در زم ملک آرد چون ندیکه
در کاج کیا دارد چون طلع زیا
کوزه در زوار شیده آب کج
کوزه در زاده است یکد هر بر او
چون ملت جعفر را از جان شکر
چون درت خسرو را از جان شکر
شد معده المله زان در در در
شد توئی سلطان زین بر در در
مشور شهنش امش دید هر روز
فرمان جهانانش مبنی همه فردا
از خط پیمبر آن در زور و وقع
از نام شهنشه این در زینت طغرا
هم پر در زنگش زان طغر کر
هم کوی دم خمش زین بقیه بریا

ای آنکه بد خو که عام دل و دست
بست همه خوان آمد و در وقت
دست تو دانا که کم جنبش کردون
چهر تو آیات خط تابش و سفا
بمع بنجانی مبنی هم سفره موسی
قارون بکلک یابی هم کاسیه عیسی
سازد بدش روزی که ذکر تو منزل
کیرد بدش با بر که مهر تو ماوا
در زم دولت ساق از دست جعفر
در جام گفت صهار کجس کجی
خصت چو طبع است و هم نفس نظیر
ملکت چو بکام است و هم قضا
جایت چو کثر به پر باده خدر
بزمیت چو خبت به پرش به بغیا
از ماشطکی جا برا آن خانه آرز
از جبهه کرد را این دفر مانا
آن ماشطه امینو چون چهره عیسی
این حامد عیسی چون هم غذا
بباده آن بزم پر شهنشه
بامطرب این کاخت پر زهره

از زم طرب و لا تا عیش برف
از سر می جان را تا سور توفا

بیا که از خور زار میه کج تا اثر است
نناده پایه قدرت بفرق و نور است
ز راه یکده دو شتم بجلوت آمد و گفت
نکارن که لبش آب تشنگی کرد
که ای سافز شهر وجود و جو هر خراب
تو خود بفسر جهانی و عمره پر است
سوار کشتی حرمی و هر چه میرانی
خطر زیاده و پامان و جدی تر است

اسیر حسن بر بچم کان و بی خبری ز چهره که تو را غایبانه زعفرات
 سطح نفسی و لغت که عین بودی حجاب دیده ادراک و ما زعفرات
 مرید صیغه کم کشکان و ادبی حصر وصال حضرت جانان ز خاطر شرف
 قرارگاه تلووت بخصه ذرات که جانش نفس جن در آن و جادوات
 چه داده شد که کونست در این جزایه عقیده است و خرد خام و الهی بر اثر
 بموی کفیتش ای آنکه در دلم غم تو زمانه است که همچون ضمیر مستتر است
 بصنع با صورت لقا خورده زجیب کوزه مزین دم که کوزه کوزه است
 نموی صبر و شکر از دو آفتاب بین که خود مرتبه این هر دو جنبی است
 برت غیر منزه رنگ نسبت بر تو که با پر کلک قضا و حیفه قدرت است
 کتاب چون و چه پیش این سکه که مهر منشی غیبش نهاده بر برت است
 قرار دوره روز سخت را تو پرس زرانده که ز دور زمانه بیخبر است
 حجاب خاک می بین و غدر فریبده کز این حجاب فراوشیم ز حد بد است
 ز بسکه از خود و از روزگار بیخبرم در این سرای سپنجی که از ازل در است
 سراخ دل کز قلم مشی ز با صبا که زیر پرده زلفت تو ذوق سحر است
 حدیث زندگی فرستید ویران بشوئه که هنوزم مصور نظرت است
 تو نیستی که بمنجانه بار با کفنی با پی خم که هم از خون حمیض گشت است

منم که تا بصف شرد صور اسیر خال خطاب رذر اسلم کوشن مغز سر است
 منم که تا باید خط پیشگاه حضور بر پیش دیده ز هنرم تو نقش بر جرات
 شبان وادی ایمن که نجر کفشت خواص میوه شیرین آسین شجرت
 ز عکس عارض واد از لن تران من جهان بیدیه هنوزش سیاه و کوشن
 سرودش بزبانی که زیر عرش حطیم کلید مخزن شعر و شهاب پرده در است
 تبارزت تو کاری کن که سگوه برم بنزد صاحب ایران که مخزن همز است
 ایمن سلطان کز حسن خلق و نیکی ذات فرشته است حقیقت بصورت بر است
 شهاب کلک تضابین خزار لوح نزول حکم تو را از دو گوشه منظر است
 سمند عزم تو از آب دوره اکلده زمانه است بقدر دوزخه شیر است
 امیر نظم تو از انتظام خط دهر گذشته عمری و مامور خط دگر است
 سحاب عدل تو مرشی بود که بر جود است بان بفضه مدایش نهاده زیر است
 سرای جود ترا تا رو بود پرده درش جیر مسکه حور و پیش بصر است
 زمین ز بارش قبضت چو غر خوارت بزیر باغ و چمن بر زلاله دگر است
 زمانه امر تو بر سر نهاد و خوش کفشت که تو پیش واد بر کوش تا جگر است
 بخط عارض جانان که سزده اکلت سجال چهره مریم که عیش لبر است
 بر توبه و بکنی ای که از زمان سخت بهار سیده و میراث ما در و پدر است

بدان رسیده که از خویش تو برگردد
 شهروزاضی و بی که رفته از نظرت
 بسی غمناکه که بر رخ که تو سجده برد
 عروس چو رخ که مهر نشین دور بر دست
 بچکم آنکه ترا بیخ جا به و پای قدر
 گذشته از فلک و قباب تقدیر است
 آه که تاریخ خون عروس جگر گشت
 برکت لاله صحرا پرده بسکرت
 آه که تا فحش قباب دیده ابر
 بر لب صدف همه سوزگان ز رزت
 لوری قدر ترا بر تل سپهر زند
 بچکم آنکه روان آفرین جاورت

سرود معجوبه روزگار و مانند

بدان شبیه که از روزگار ما است

تا سر پای آن رخ زیبا کد اشتم
 پا بر خوار ز فسر جوزا کد اشتم
 در کیر و در منزل اول بهت را
 با کندش با دم و حوا کد اشتم
 پیش از بنای طارم ز پیش من بود
 از بهر مایه کوش و طو بی کد اشتم
 دستی که بود زیر سر هر زلف او
 بر صلق جام و کردن مینا کد اشتم
 زان یک لغزش که از طرف طعنهش
 در گردش دو دوره بصیرت کد اشتم
 آن دل که محرمانه نماید کار داد
 در حلقه های زلف کیش جا کد اشتم
 بستیم دیده از طلب آب خنجر و سر
 اندر فضایی آتش بوسی کد اشتم
 چندی که جای موزه نازش رخ نیاید
 در سوخت و دیر و کلک کد اشتم

حرفی که نشود بر دهن از شاه طورداد
 از شهر جان شنیده با و کد اشتم
 از پای تا بر همه کشتیم چشم و کوش
 چون و چرا بهت ه اولی کد اشتم
 داغ دمان کوزه میخانه شاد است
 کز بهم مهر بر لب کویا کد اشتم
 ز اندم که خواجه شربت غرت نمود
 ماهم بکشته تخم تن کد اشتم
 دانا این دلت سلطان که از اول
 مهرش نهفته در دل دانا کد اشتم
 فخر تمام رشته مکان که تا بد
 نمانش بکار خانه ایش کد اشتم
 ای ماه من که پیش رخت قباب را
 ز کف رکبت ف بسیا کد اشتم
 یاد آیدت ز عالم ز کانه خواجه
 غیر از مدایح تو در آنجا کد اشتم
 دیبای کبر و جنس ساعت فرو ختم
 رخ رطاعت کف پاکه کد اشتم
 محکوم حکم و تابع امرت شدیم در
 از شهر جان بعرض دنیا کد اشتم
 اکنون که در سرای طبیعت سر دنا
 در پیشگاه قدر تو مولا کد اشتم
 آن سر که از طرف دلت سر میشد
 پایش بر روی دیده مینا کد اشتم
 آن دل که از طریق وفایت کناره
 تیغش جو غنچه بر سر در پاکه کد اشتم
 آن لب که غیر وصف تو شیرین نمود
 اندر دمان افی صحرا کد اشتم
 قدی که پیش قاتل سر تو ختم شد
 در غش لب بن لاله بر عضا کد اشتم
 دستی که بر صوف سر مات رسیده بود
 زیر ستون کسبند خضر کد اشتم

اگر کوچه که بر دصباوی لغت کاش بچیب غبر س را که آشتیم
 پروانه دار در شر شمع قامت پروا کرده ز آتش پروا که آشتیم
 ایخوا چه دریدمخ تو از دهر آنچه گفتیم در صحفه دنیا که آشتیم
 چرا که بردعای تو آراه جا کله تیغ برهنه بر کف جوزا که آشتیم
 یاب سخطه که زفلو که نه شود بر خاک روضه بهر تماشا که آشتیم
 یارب بگو هر که تو را دی جان خوارش نجشی ب دریا که آشتیم
 کام خدیو خط ایران بده که حفشش برای طعمه یو حاکم آشتیم

مجوی که دریدمخ تو برین نمانی شود
 در کام او حلاوت خرا که آشتیم

ای طغنه زده لعل تو بر زرد کبر وی خنده زده قد تو بر تنگ سگر
 کوه نظانی که بر دیت نظر آند بستند ز روی تو مر آراه نظر بر
 بار کیم از نومی تو کردد مگر کوه که بسکزد آنومی که داری بگر بر
 صد صلفه و چین زلف از گوش تو آند از دوش تو صد هیچ و شکن تا بگر بر
 پرسته بخورشید و قمر زله نیند رخ تو کردد چون مقابل بقبر بر
 ماند بشیر قد تو کز کس دستبر یا با من دلاله بود با بر شجر بر
 چشم کحقیقت چو یک جادو بر با بر کیستی همه زان جادوی بل بگر بر

بس در طر پر خوف و خطر دادی شمت دل مانده در آن دادی پر خوف و خطر
 کشت آتش تر چهره درضا تو از روی بر شک در آتش زده آن آتش تر بر
 شد کان تخمین بگری دهنم زین از بجز تو نشاند بصر خوش بگر بر
 در خرمن دل عشق تو تا بر زده آتش شد خرمن م ز آتش دل پر ز شر بر
 از چشم تو جینم وز زلف تو شناسیم در دهر سپا هر چه بودفته دشر بر
 از چشم تو ز زلف تو ما را استکسایت ما را نه کسایت ز قصا و ز قدر بر
 با چشم خود زلف خود با شوخ سخن گوئی از عدل خداوند جهان فخر بشر بر
 فخر دوز را در این سلطان کو شد خانه او آیتی از فتح و ظفر بر
 کرد در جای فلک و حادثه دهر بنگاه عدوی تو همی نیرود بر
 عمل تو چو سر مایه فضل و حسن آمد سر بود فلک بر قدم فضل و هنر بر
 از خود تو خلقند بدان مایه که در دهر یکت مراد و هد عرصه او صد کج بگر بر
 از کثرت ز چون بر آرز شده کستی در دهر بر اکتد ز بس جود تو ز بر
 مرغی است مرا فلک که ریزد آب در دوز در مدح تو شکت و شکر از غیب و بر
 ای اختر کردن سخا تا ب مجیدی خواهی تو اگر شعری چون در دگر بر
 تا مهر تا بد بگر ناید بیرون این کو هر رخشنده از تیره و چر بر
 تا نام به کیستی بود از شت به قصود بمواریه تو را شت به قصود بر

چند غزل است که در مقام تهنیت خوانند

چشم تو ز راه کاروان سگت پس بود زلفت جواله که در غایت
 هیچ دوا در دند دوت نخواهی در دکه آید ز دوست عین سگت
 باز نشین تا که شور با نبش ای ز قیامت پاپی شور قیامت
 کوش و طوبی نقد ز دیده رضوان که تو بخت روی بدان بخت
 پرده ز رخ ربا ز کیر خدا را ناکند تا صبح ز عشق سلاط
 عشق در آمد بشهر بند وجودم صبر ز دل بر گرفت رحل اقامت
 عیسی لعنت که مرده زنده نیامد مرده او نیمه در تو قند که است
 پر تو روی تو تافت جانب مجدی یا اثری از فروغ مهر شهابت

داد این شمشیر که شورش برش
 گاه نشاط از بهشت گشت عکاس

برخ از زلف سیه عنبر را دارد صبح آید نهان در شب بیدار دارد
 طایر دل ز زخمت مهر چنان بر گیرد که ز زلف سیهت سلسله بر پا دارد
 سینه کردم بدین تیر تو در این نعل که قدمت تو که در از دل جا دارد
 دشمنان را ایکی با دشت است بر درک صید انکن من میل بصحر دارد
 خلق گویند که سیسی غم مخزن بخورد غیر مخزن که خبر از دل سیسی دارد

چند جانی تو که محمدی ز بخت است در روز بر در هر فلک مرتبه غوغا دارد

آن امین سلطان آنکه کهن تر خدش
 سنگ از تاج کی و افسر دار دارد

بزرگ تیغ تو آن بیدلان که بر گیرند شوند گشته دلی زنده کی ز سر گیرند
 چه آرزوست تماشا بیان روی ترا که آرزوی دو عالم بیک نظر گیرند
 مرا به بیختری عیب کو مکن ناصح که در طریقت مایع بر دست گیرند
 نثار جان به تمنای یکنوان چه بود که عشقان همه این هدیه غنچه گیرند
 جاکشان ز روزه از زرت بصدونم کجا روند کز این هدیه بیشتر گیرند
 نیند بند بتان داد عشقان مجدی مگر که راه در میر داد که گیرند

امین سلطان آن کو بر راه درگاهش
 روا بود که شهبان دست بر گیرند

شکل پستان شود از پر خرد شکل ما سر بد یوا کنی ای کاش کشیدی ناله
 راستی می توانم ز تو دل بر گیرم ز آنکه مهر تو سر شهبان است با دل ما
 هیچ اندر دل سخت تو اثر می کنند آه بهبوده مانا ناله بی حاصل ما
 خوبشتم بکیشم از غنچه اش آید کس نیند تا سراگشت بجزن تر نکند تا قائل
 دارم از مدرسه و شیخ دلی زار و طول کاش می بود و حرابات بشی منزل ما

تن پوشم همه بکدانت بشنید روشن از شمع رخ دوت شبی محفل ما
مجد با کاش یکی روز به بغامی بود رنگ غارت که مایه دل قابل ما
یا کند در همه از عدل این سلطان

که بی مانده ز تاراج دل بسمل ما

نیشه تاغالی از آن قوت روان است مرا هفت از دیده چو یا قوت روان است مرا
شده بر هم زخم که بجد کنم بر نسی تا گویند هر بغان غم جان است مرا
من دیوانه که سودای تو بر سر دارم چه غم از نود و زبان در جهان است مرا
آرزو میکندم تیری از آن دست و جان زین بوس جان بن از شوق است مرا
خواه چندم دهد از عشق و چنین بندد که غم از نرسش برده جان است مرا
بخواهی ز سر نماز و کندی کنی که قفا دیده بجزرت نگران است مرا
دوش مجری سخن گفت که بشوزد

بر در بر زمین صد روز زمان است مرا

تا سر زلف تو بر هیره بمان تو بود پرده صبح از دل بود و ازل زمان تو بود
عرق الوده بصحرای عدم تخم وجود مورخ رتود تشنه باران تو بود
خورده بر آدم خاک یکی دانه کبیر که بصحرای بهشت آمد و همان تو بود
جرعه خوردم اگر پای خم از نرسش است تا کش از باغ تو در ترش از خوان تو بود

عکس انجیره که این فتنه در آفاق ارادت ساهای سر زلف پریشان تو بود
روز نگاری است که در پای خم آسوده خیال کرده خنم همه در شیشه زمان تو بود
دلی از نصیحت الوده و پیمانید است که بشوزد ز منم مطرب جان تو بود
دل مجری که در اوست بنمبر از تو کی

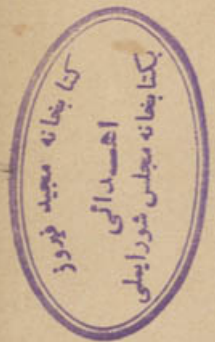
از ازل رفته آتش بجزان تو بود

ببخیزد بر طواف دیش سر کران باش دوری ساز شیشه و نامهربان باش
پای از و ناق آن بت جان آفرینش بر در کمی بجز در او پس جان باش
جز در حضور حضرت او آبرو مریز جز در پناه حضرت او در امان باش
سر زلف پای هیره خون آفتاب او بگذارد همچو سایه و در بند جان باش
چون کوه در تکل با رضای او زانو بجان بفرستد آب روان باش
پندی حجاب خنیرت چشم و گوش کن هیچش بکار خورده کبیر و زبان باش
جورش بخواه و جوهر مهرش کفنه مزدور حوض کوثر و باغ جان باش
مجری صفت بی پای خم می تا کن جان عزیز و در پی نام و نشان باش

یا بر در این بهشت همه سپاه

چون مصلحت باش مختلف سر کران باش

تمنا العزلیات والفضیله و سلوفا الیصلی اللہ علیہ وسلم
مدا لایام والالیالی والالیالی

EA

